

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Ing. P. B.**, zastoupen Mgr. Petrem Šmehýlem, advokátem, se sídlem Politických vězňů 912/10, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Z. P., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2009, č. j. S MHMP 767567/2009/OST/Zá/Je, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2013, č. j. 7 A 44/2010 - 72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti
- III. Osobě zúčastněné na řízení **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 12. 2009, č. j. S-MHMP 767567/2009/OST/Zá/Je, zamítl žalovaný odvolání žalobce (dále „stěžovatel“) proti rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 6 (dále „stavební úřad“) ze dne 10. 7. 2009, č. j. MCP6 045461/2009, kterým byla zamítnuta stěžovatelova žádost o dodatečné povolení stavby – gabionové opěrné zdi a následných terénních úprav (dále „předmětná stavba“). Důvodem pro zamítnutí stěžovatelovy žádosti byl rozpor předmětné stavby s vyhláškou č. 26/1999 Sb. HMP, hlavního města Prahy o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále „OTPP“), vyplývající z narušení jednotného architektonického vzhledu území navazujícího na

provedené terénní úpravy a stavbu gabionové zdi s nezajištěnou pochozí plochou zábradlím v požadované výšce.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel správní žalobou, v níž předně namítal nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí a rozpor napadeného rozhodnutí s předchozím stavebním povolením a kolaudačním rozhodnutím. Stěžovatel dále upozorňoval na parametry předmětné stavby, z nichž dovozoval, že stavební povolení ani ohlášení stavby nebylo nutné. Žalovanému vytkl nesprávnou aplikaci čl. 12 a 38 OÚTPP a zdůraznil, že gabionová zeď není oplocením, nýbrž opěrnou zdí. Nesouhlasil ani s vymezením pochozí plochy a gabionovou zeď označil za drobnou stavbu ve smyslu stavebního zákona z roku 1976.

Rozsudek Městského soudu v Praze

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl správní žalobu rozsudkem ze dne 17. 4. 2013, č. j. 7 A 44/2010 – 72, napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. Nejprve se městský soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že rozhodnutí přezkoumatelné je. Uznal sice, že žalovaný v podstatě odkázal na závěry prvostupňového správního orgánu, nicméně uvedl, že prvostupňové rozhodnutí je dostatečně podrobné, a bylo by proto nadbytečné důkladnou argumentaci opakovat. Dle městského soudu se nejedná ani o rozhodnutí nesrozumitelné.

Za účelovou označil městský soud argumentaci související s předchozím stavebním povolením a kolaudačním rozhodnutím. Zdůraznil, že výroková část těchto rozhodnutí, která je jediná vykonatelná, se nezmiňuje o žádných terénních úpravách ani o stavbě opěrné zdi.

Soud se dále vyjádřil k parametrům gabionové zdi a případné aplikaci ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) bod 8 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Městský soud především upozornil na výšku gabionové zdi, která přesahuje maximální výšku opěrné zdi nevyžadující povolení, pročez zmiňované ustanovení stavebního zákona na gabionovou zeď nedopadá. Městský soud neuznal ani výjimku terénních úprav ze stavebního povolení dle § 103 odst. 1 písm. f) bod 1 stavebního zákona, neboť v daném případě jsou terénní úpravy právě s gabionovou zdí nerozlučně spjaty. Z podání žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby, lze navíc usuzovat, že předmětná stavba povolena nebyla.

Městský soud dodal, že stěžovatel v průběhu řízení nedoložil ani výslovný, ani tacitní souhlas stavebního úřadu (§ 57 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976) s předmětnou stavbou, a bylo proto správné postupovat dle ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona. V souladu se stavebním úřadem městský soud uvedl, že gabionovou zeď je nutné vnímat jako oplocení, neboť se jedná o ohrazení pozemku, ačkoli plní i funkci opěrné zdi. Z fotografií založených ve správním spise ověřil, že se gabionová zeď kontextuálně vymyká okolní zástavbě a potvrdil porušení čl. 12 odst. 2 OÚTPP. Na závěr městský soud poukázal i na výšku terénu stěžovatelova pozemku po nepovolených terénních úpravách. Z uvedených důvodů považoval za správné, že předmětná stavba dodatečně povolena nebyla.

pokračování

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 14. 8. 2013 napadá stěžovatel výrok II. rozsudku městského soudu, kterým byla žaloba zamítnuta. Odkazuje přitom na důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Předně stěžovatel namítá nesrozumitelnost správního rozhodnutí i napadeného rozsudku. Není z nich totiž zřejmé, zda je gabionová zeď oplocením, či opěrnou zdí. Vyjasnění povahy zdi přitom považuje za klíčové, neboť na výsledném posouzení závisí, jaké právní normy na danou věc dopadají. Z rozsudku nevyplývá, co městský soud vedlo k závěru, že je gabionová zeď oplocením, a nelze proto souhlasit s aplikací ustanovení OTPP, které se k oplocení vážou. Nesrozumitelnost správních rozhodnutí a napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel i v nejasném vysvětlení úvah vedoucích k přijatým závěrům.

Kasační stížnost obsahuje rovněž námitky související pouze s rozhodnutím žalovaného a stavebního úřadu. Tato rozhodnutí pokládá stěžovatel za nepřezkoumatelná. Správní orgány se totiž dostatečně nezabývaly výškou gabionové zdi a bez bližšího odůvodnění konstatovaly, že je zároveň pochozí plochou.

Stěžovatel dále namítá nedostatky odůvodnění ohledně otázky, zda bylo opodstatněné užití plného oplocení. Poukazuje na případy, v nichž to vyhláška OTPP připouští a domnívá se, že měly být prověřeny i jiné důvody, než zvýšený hluk, s nímž vyhláška explicitně počítá. Dodává, že pokud měl městský soud pochybnosti o srozumitelnosti a přesnosti správní žaloby, měl stěžovatele vyzvat k doplnění.

V další části kasační stížnosti vyjadřuje nesouhlas s posouzením významu předchozího stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí. Napadá především závěr soudu, že rozhodující je výroková část těchto rozhodnutí, která je jediná vykonatelná a v níž nebyly terénní úpravy zmíněny. Domnívá se, že uvedená rozhodnutí nelze izolovat od projektové dokumentace, která stavební povolení doplňuje, a která byla správním orgánem schválena. Zvláště zdůrazňuje význam kolaudačního rozhodnutí, jež bylo vydáno v době, kdy již bylo zahájeno řízení o odstranění stavby, a jehož podkladem byla dokumentace zahrnující gabionovou zeď i terénní úpravy. Právě zahájení řízení o odstranění stavby označuje stěžovatel za popud k podání žádosti o dodatečné stavební povolení. Kolaudační rozhodnutí jej zároveň vedlo k domněnce, že předmětná stavba bude dodatečně povolena. Poznává, že v případě nesrovnalostí mezi stavebním povolením a skutečnou stavbou nemělo být kolaudační rozhodnutí vůbec vydáno. Pokud jej však stavební úřad vydal, sám aproboval provedení stavebních prací v souladu se stavebními předpisy. Následné zamítnutí návrhu na dodatečné povolení předmětné stavby tak dle stěžovatele odporuje zásadě právní jistoty zakotvené v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

Stěžovatel argumentuje také tím, že gabionová zeď fakticky není zdí, nýbrž drátěnými koši vyplněnými kamením. S takovým tvrzením se předchozí rozhodnutí vůbec nevypořádala. Nesouhlasí rovněž s tvrzením městského soudu, že by se stavební povolení netýkalo terénních úprav. Dle jeho názoru veškerá technická dokumentace předložená ve

stavebním řízení obsahovala i terénní úpravy. S ohledem na výše uvedené se domnívá, že požadavky potřebné k dodatečnému povolení stavby splnil. Má za to, že splnění podmínek plynoucích z § 129 odst. 2 (v kasační stížnosti chybně uveden odst. 3) písm. a) a b) stavebního zákona uznal i městský soud a jediným problémem tak zůstává soulad gabionové zdi s čl. 12 odst. 2 OTPP. Dle stěžovatele ovšem zeď požadavkům OTPP vyhovuje – nemění nic na charakteru stavby na oplocovaném pozemku, nenarušuje charakter okolí a není připojena na pozemní komunikace. Uvedená tvrzení demonstruje fotografiemi, které přiložil ke kasační stížnosti. Opačné závěry správních orgánů a soudu pokládá stěžovatel za rozporné se skutečným stavem věci.

V závěru kasační stížnosti stěžovatel namítá pochybení městského soudu způsobené přehlédnutím argumentace, kterou uplatnil až u ústního jednání, přestože se nejednalo o rozšíření žalobních důvodů, ale pouze o rozšíření argumentace.

Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval problematikou přípustnosti kasační stížnosti a dalších podstatných náležitostí. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel namítl nesrozumitelnost rozsudku městského soudu [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], kterou spatřuje v nejasném posouzení otázky, zda je gabionová zeď oplocením či opěrnou zdí.

Stabilní judikatura zdejšího soudu obecně označuje za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (blíže k tomu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikován ve sbírce NSS pod č. 133/2004). Nesrozumitelné je rozhodnutí i tehdy, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Jedná se tedy zejména o ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z

pokračování

rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikován ve sbírce NSS pod č. 244/2004).

Z uvedeného shrnutí je zřejmé, že shora uvedenými vadami rozsudek městského soudu rozhodně netrpí. Argumentace stěžovatele je zde postavena na chybné premise, že posuzovaná stavba musí být buď opěrnou zdí nebo oplocením. Městský soud však zcela správně konstatoval, že jde o zeď, která plní obě funkce současně. Předmětná gabionová zeď totiž ohraničuje pozemek přilehající k rodinnému domu stěžovatele a zároveň tvoří oporu pro terénní úpravy, které byly na pozemku provedeny. Odlišný názor na posouzení skutkové otázky ohledně gabionové zdi nemůže mít za následek nesrozumitelnost napadeného rozsudku, jestliže správní orgány i městský soud stavbu srozumitelně vyhodnotily správně jako oplocení, na které se aplikuje čl. 12 OTTP. Skutkové okolnosti související s gabionovou zdí byly hodnoceny komplexně nejen z hlediska formálního označení, ale především z funkčního hlediska.

Nesrozumitelnost je dle stěžovatele způsobena i tím, že v rozsudku není dostatečně vysvětleno, jakými úvahami se městský soud řídil.

Nejvyšší správní soud tuto kasační námitku posoudil v té míře obecnosti, v jaké byla uplatněna (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010. č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Po přezkoumání napadeného rozsudku však není možné stěžovateli přisvědčit. Z argumentace městského soudu je naopak patrný myšlenkový postup, který jej vedl k řešení jednotlivých žalobních námitek a nakonec k zamítnutí žaloby. Ostatně stěžovatel ani žádný konkrétní nedostatek neuvádí a právem lze rovněž vycházet z toho, že názorům městského soudu naopak porozuměl, jestliže s nimi podrobně polemizuje. Lze proto konstatovat, že námitka nesrozumitelnosti napadeného rozsudku důvodná není.

Následně uplatnil stěžovatel námitky související pouze s předchozím rozhodnutím žalovaného a stavebního úřadu. Stěžovatel namítal jejich nepřezkoumatelnost a nesouhlasil s určením výšky gabionové zdi.

Obecně lze k námitkám, které směřují pouze proti rozhodnutím správních orgánů poznamenat, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu (ustanovení § 102 s. ř. s.) a důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se vztahují právě k napadenému rozhodnutí krajského soudu. V návaznosti na to je třeba zdůraznit, že Nejvyšším správním soudem není přezkoumáváno rozhodnutí žalovaného o odvolání ani prvostupňové správní rozhodnutí. Nejvyšší správní soud již v minulosti konstatoval (srov. například rozsudek ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 - 48), že v kasační stížnosti musí stěžovatel uvést, v čem spatřuje nezákonnost rozhodnutí soudu. Omezí-li se pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž jakkoli zpochybní rozhodnutí soudu, je jeho kasační stížnost nedůvodná, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo přezkoumatelný rámec rozhodnutí krajského soudu. Obdobně je tomu v nyní posuzovaném případě, takže v tomto směru nemohou námitky dotýkající se pouze správních rozhodnutí obstát.

Městskému soudu stěžovatel rovněž vytýkal, že se nezabýval dalšími důvody, které by opravňovaly postavení plného oplocení.

Především je nutné konstatovat, že podobná námitka nebyla v řízení před městským soudem vznesena, a je proto nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Vhodné je navíc poznamenat, že důvodností plného oplocení se dostatečným způsobem zabývaly správní orgány, které ověřily, že se rodinný dům stěžovatele nachází v klidné oblasti, v níž riziko hluku nehrozí. Platí také, že pokud měl stěžovatel jiné důvody – významné pro stavbu plného oplocení – nic mu nebránilo, aby je správnímu orgánu sdělil v žádosti o dodatečné stavební povolení.

Těžko pochopitelná je námitka stěžovatele, že jej měl městský soud vyzvat k doplnění nesrozumitelných částí žaloby a k odstranění pochybností. Po formální stránce netrpěla správní žaloba žádnou významnou vadou, která by měla být na výzvu městského soudu odstraněna (srov. § 37 odst. 3 s. ř. s.). Městský soud pouze vyjádřil jisté pochybnosti o přesvědčivosti žaloby, což jsou však skutečnosti, které měl v plné moci pouze stěžovatel, který také nesl za přesvědčivost vlastní argumentace plnou odpovědnost. Ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. nedávalo v tomto směru městskému soudu žádné možnosti ani neukládalo žádnou povinnost. Bezpochyby není na místě, aby soud nasměroval jednoho účastníka k úpravám žaloby nad rámec zákona a tím mu poskytl jakoukoli výhodu nad druhou stranou sporu. V takovém případě by vystoupil z role nestranného arbitra, čímž by popřel jeden ze základních principů, na kterých je soudní moc vystavěna.

Velká část kasačních námitek se pojí s existencí předcházejícího stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí. Stěžovatel se domnívá, že kolaudačním rozhodnutím byl deklarován soulad předmětné stavby se stavebním povolením. Poukazuje také na provázanost stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí s příloženou projektovou dokumentací.

Nejvyšší správní soud se stěžovatelem souhlasí, že projektová dokumentace ke stavbě je jedním ze stěžejních předpokladů pro vydání stavebního povolení. Zcela jistě nelze vnímat stavební povolení izolovaně od projektové dokumentace, neboť právě na jejím základě se stavební úřad rozhoduje, zda stavbu povolit, či nikoli. Městský soud však v tomto ohledu žádné stanovisko nezaujal. Pouze poznamenal, že rozhodující je výroková část rozhodnutí, neboť jen výrok je vykonatelný. V žádném případě ale nenaznačil, že je stavební povolení, popřípadě kolaudační rozhodnutí, od projektové dokumentace izolováno, jak stěžovatel dovozuje. Nejvyšší správní soud navíc zjistil, že stavební povolení ze dne 14. 9. 2006 bylo vydáno k dispozičním změnám rodinného domu, změně vzhledu zahradní fasády, výměně plynové kotle a stavební úřad stěžovatele zároveň zavázal k provedení stavby podle ověřené stavební dokumentace. Z takto formulovaného výroku je tedy zcela zřejmé, že stavební dokumentace byla součástí stavebního povolení. V dokumentaci, na základě které stavební úřad povolení vydal, však není o skutečném rozsahu terénních úprav a o stavbě gabionové zdi žádná zmínka. Dle předložené dokumentace měly terénní úpravy spočívat jen v přesunutí odkopané zeminy z předzahrádky přilehlé k uliční fasádě domu do zadní části pozemku u terasy – tedy v bezprostřední blízkosti domu. V žádném případě se v dokumentaci neuvádí, že by se terénní úpravy týkaly celého pozemku. Je tak zřejmé, že terénní úpravy a s tím související

pokračování

gabionová zeď byly provedeny nad rámec stavebního povolení, a jedná se proto o stavbu postavenou bez povolení.

Z rozhodnutí žalovaného jakož i z rozhodnutí stavebního úřadu je zcela zřejmé zjištění rozsahu skutečně provedených prací, zásadně překračujících stavební dokumentaci ke stavebnímu povolení a stavební povolení samotné. Správní orgány i městský soud v souladu se skutkovými zjištěními konstatovaly, že charakter místa byl rozsáhlými nepovolenými terénními úpravami a dalšími pracemi na pozemku stěžovatele zcela pozměněn (*„Oplocení celého bloku řadových rodinných domů a přirozená svažitost přilehlých zahrad byly před provedením nepovolených stavebních prací vzhledově shodné a vytvářely jednotný architektonický celek“*) a přehlédnout nelze ani konkrétně zdokumentovaný negativní dopad terénních úprav na pozemky sousedící (např. sesuv navezené zeminy na umělém zlomu na pozemky č. parc. 4184/37, 4184/38).

Co se týká otázky, zda mohlo kolaudační rozhodnutí založit legitimní očekávání stěžovatele, že byla předmětná stavba povolena, odkazuje Nejvyšší správní soud na závěry, které vyslovil v rozsudcích ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 As 11/2010 – 193 a ze dne 14. 5. 2008, č. j. 3 As 11/2007 – 92. V nich uvedl, že vydané kolaudační rozhodnutí nenahrazuje soulad provedení stavby s platným stavebním povolením. Kolaudační rozhodnutí vydané v nyní posuzované věci dne 7. 2. 2008 navíc povoluje užívání stavebních úprav rodinného domu jen v rozsahu stavebního povolení s akceptací drobných dispozičních změn uvnitř rodinného domu. Pravda je, že k žádosti o zahájení kolaudačního řízení byla předložena dokumentace, v níž se gabionová zeď vyskytovala, avšak pouze v situačním nákrese skutečného provedení stavby. Naopak v technické zprávě jsou terénní úpravy popsány opět jako úpravy v bezprostřední blízkosti rodinného domu. Lze namítnout, že během kolaudačního řízení proběhla kontrolní prohlídka, v jejímž rámci měl být nesoulad se stavebním povolením odhalen, na což ostatně upozornil i žalovaný v předchozím zrušovacím rozhodnutí ze dne 14. 11. 2008, č. j. S-MHMP 531023/2008/OST/Zá/Ja. S ohledem na výše uvedené však tato nesporná chyba nebo opomenutí stavebního úřadu během kolaudační prohlídky nemůže vyústit ve faktické povolení provedených nepovolených stavebních prací provedených v rozporu se stavebním povolením a ve značném rozsahu.

Zásadně lze s městským soudem souhlasit, že se kolaudační rozhodnutí vztahovalo toliko k úpravám, které byly stavebním úřadem povoleny a nikoli k terénním úpravám v rozsahu, v jakém je stěžovatel provedl. I kdyby kolaudační rozhodnutí skutečně provedené úpravy aprobovalo, na důsledcích, vyplývajících z rozporu stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí by se v zásadě nic nezměnilo. Neznamenalo by to soulad takového provedení stavby se stavebním povolením.

Jako účelovou vnímá Nejvyšší správní soud argumentaci, že gabionová zeď není ve své podstatě zdí, nýbrž drátěnými koši vyplněnými kamením. Taková argumentace je zavádějící, neboť danou zeď je nutné vnímat především z pohledu funkčního a nepochybně jako součást určitého celku, tvořeného nejen samotnou zdí, nýbrž také navezenou zeminou, pro kterou právě gabionová zeď vytváří opěrný systém. Podle stěžovatelovy logiky by bylo možné posoudit i klasickou zeď z cihel jen jako jednotlivé cihly naskládané na sebe a spojené maltou, což je představa jistě absurdní.

Posléze stěžovatel vyjadřuje přesvědčení, že splnil veškeré podmínky pro dodatečné povolení stavby plynoucí ze stavebního zákona. Dle stěžovatele vyplývá opačné tvrzení správních orgánů a soudu z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, což odpovídá kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Městský soud v napadeném rozsudku souhlasil se závěry správních orgánů, že předmětná stavba nemůže být dodatečně povolena pro rozpor s obecnými technickými požadavky na výstavbu v hlavním městě Praze [rozpor s § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2012]. Dle soudu dostačovala k zamítnutí dodatečného povolení skutečnost, že se předmětná stavba vymyká z čl. 12 odst. 2 OTHP.

Obecně platí, že pro dodatečné povolení stavby musel stavebník splnit současně všechny tři hmotněprávní podmínky plynoucí z § 129 odst. 2 stavebního zákona v tehdy platném znění. Pokud tedy správní orgány, respektive městský soud, rozpoznaly rozpor byť i v jedné hmotněprávní podmínce, bylo by nadbytečné zkoumat podrobně podmínky ostatní, neboť je jasné, že stavba být dodatečně povolena nemůže. Nelze se proto ztotožnit s tvrzením stěžovatele, že mimo podmínku specifikovanou v ustanovení § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona považoval městský soud ostatní podmínky za splněné. Městský soud se k nim pouze nevyjádřil.

Dle čl. 12 odst. 2 OTHP nesmí oplocení svým rozsahem, tvarem a použitým materiálem narušit charakter stavby na oplocovaném pozemku a jejího okolí a nesmí zasahovat do rozhledového pole připojení stavby na pozemní komunikace. V daném případě spočívá rozpor s OTHP v tom, že gabionová zeď narušuje charakter okolí. Je vhodné poznamenat, že posuzovat takovou otázku nelze jen z hlediska subjektivního, ale především z hlediska objektivního. Když stěžovatel uvádí, že gabionová zeď vytváří vkusný architektonický doplněk okolních staveb, jedná se nepochybně o jeho subjektivní vnímání, které však není pro konečné posouzení relevantní. Z pořízených fotografií naopak vyplývá, že okolní stavby jsou oploceny pouze nižším drátěným plotem doplněným zelení, z čehož se gabionová zeď nápadně vymyká. Fotografie na č. l. 30 a násl. správního spisu jsou naprosto průkazné, a nebylo proto zapotřebí, aby městský soud prováděl šetření na místě. Rovněž je nutné zdůraznit, že v řízení o dodatečném povolení stavby se nejednalo jen o gabionovou zeď, ale i o související terénní úpravy, kterými byl pozemek náležející k rodinnému domu stěžovatele podstatně přetvořen. Zatímco se okolní pozemky pozvolna svažují k jihu a svým sklonem v podstatě kopírují okolní terén, je pozemek stěžovatele díky nepovoleným terénním úpravám zarovnan až do výšky gabionové zdi po celé ploše pozemku. To způsobuje, že do okolní zástavby nezapadá a do jisté míry sousední pozemky degraduje.

Nejvyšší správní soud ověřil, že správní orgány i městský soud vycházely ze skutkového stavu, který panoval v době řízení o dodatečném povolení stavby, a na základě zjištěného stavu zaujaly správný názor, že gabionová zeď nesplňuje předpoklady dle čl. 12 odst. 2 OTHP. Za takové situace ovšem nebylo možné předmětnou stavbu dodatečně povolit. Ani v této části proto není kasační stížnost důvodná. Nic by na tom nemohly změnit ani fotografie přiložené ke kasační stížnosti, neboť správní soudy vycházejí zásadně ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 odst. 1 s. ř. s.).

pokračování

Zbývá vypořádat poslední námitku stěžovatele, která se týká argumentace vznesené během ústního jednání před městským soudem. Stěžovatel tvrdí, že se městský soud jeho argumentací nezabýval a chybně jí posoudil, jako rozšíření skutkových a právních důvodů.

Nejvyšší správní soud ovšem zásadně konstatuje, že se městský soud konkrétní argumentací stěžovatele zabýval dostatečně a reflektoval všechny žalobní námitky. Jestliže stěžovatel nespecifikoval, jakou argumentací se městský soud zabývat odmítl, je možné takové tvrzení vnímat jen jako obecnou poznámku, která nemůže odůvodnění napadeného rozsudku zpochybnit. Ani tato námitka proto neobstojí.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nemohl dospět k jinému závěru, než posoudit kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnout.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovaný náhradu nákladů nežádal a ostatně mu ani žádné náklady, nad rámec vyplývající z jeho úřední činnosti, nevznikly. Podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V řízení o kasační stížnosti nebyla soudem osobě zúčastněné na řízení uložena žádná povinnost, takže jí žádné relevantní náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu